GRAMMATICI GRAECI

RECOGNITI ET APPARATV CRITICO INSTRVCTI

PARTIS TERTIAE VOLVMINIS PRIMI TOMVS PRIMVS

HERODIANI TECHNICI RELIQVIAE

LIPSIAE
IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI
MDCCCLXVII

PARTIS TERTIAE VOLVMINIS PRIMI TOMVS PRIMVS

HERODIANI TECHNICI RELIQVIAE

COLLEGIT DISPOSVIT EMENDAVIT EXPLICAVIT PRAEFATVS EST

AVGVSTVS LENTZ

TOMVS I

PRAEFATIONEM ET HERODIANI PROSODIAM CATHOLICAM CONTINENS

LIPSIAE
IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI
MDCCCLXVII

Τὰ εἰς ωος μετὰ προςγεγραμμένου ι δισύλλαβα προπερισπᾶται, Κῷος ὁ πολίτης τῆς Κῶ, σῷος, ὃ διὰ τοῦ ι γράφεσθαί φησι Δίδυμος, ἡ δὲ παράδοσις ἄνευ τοῦ ι οἶδε, Λῷος, Πτῷος Ἀκραιφέως καὶ Εὐξίππης. τὸ δὲ κλῳός, ἀπὸ τοῦ κλοιός ὀξύνεται, καὶ ἔτι τὸ ζῳός καὶ τὸ Τρῳός.

Τὰ εἰς υιος σπάνια ὄντα ὀξύνεται, υἱός καὶ γυιός. ταῦτα δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἄνευ τοῦ ι γράφουσιν.

Τὰ εἰς ος τρισύλλαβα ἁπλᾶ τῷ α μόνῳ παραληγόμενα ὀξύνεται, εἰ μὴ ἡ τρίτη ἀπὸ τέλους φύσει ἢ θέσει μακρὰ εἴη ἢ κατὰ διάστασιν σύμφωνον ἔχοι, ἀγλαός, ἀλαός παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ πλανῶμαι· ἀλαός ὁ περιπλανώμενος. Σέλευκος δὲ παρὰ τὸ ἀλάσαι, ὃ σημαίνει τὸ ἐλαττοῦμαι ἵν᾽ ᾖ τὸ ἐλαττωθεὶς τοὺς ὀφθαλμούς. ἄλλοι δὲ ὁ τυφλὸς καὶ ἐστερημένος τοῦ λάειν ἤτοι βλέπειν. Ἀρίσταρχος τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ «ἀσπαίροντα λάων» (Od. τ 229) οὕτως ἐξηγεῖται ἀντὶ τοῦ βλέπειν. κεραός, ταναός. Δαναός ὁ πολίτης ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ. Κραναός, ἀφ᾽ οὗ ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο Κραναή. Μαλαός, ὃς ἔκτισε Τῆμνον πόλιν τῆς Αἰολίδος. τὸ δὲ ἵλαος καὶ Πίταος Φρὺξ Μίδου φίλος τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους μακρὰν ἔχει. τὸ δὲ . . . . . . σύμφωνον κατὰ διάστασιν ἔχει. τὸ δὲ γόαος ἐκ τοῦ γόης γέγονε. Τὸ δὲ Θήβαος, ἄρχαος, Ἄλκαος, πάλαος, Ἄχαος κατ᾽ ἔνδειαν τοῦ ι γινόμενα Αἰολικά εἰσιν.

---

tur: τὸ μέντοι θοός ἄντικρυς ὀξυνόμενον μονῆρες. τὰ δὲ αἴτια τούτων ἐν ἑτέροις δηλοῦμεν, ut Lehrsius opinatur, explicatissime in libro περὶ τοῦ Ζῴς. l. 2 Κῷος explevi ex St. B., ad σῷος addidi ὃ διὰ τοῦ ι usque ad οἶδε ex Herod. in E. M. 741, 43; Πτῷος ex St. B. 63, 4, ubi sine ι scriptum est. Ζωός in Il. Pr. Ε 887 sine ι exhibitum est et Lobeck. in El. I 444 suspicatur Ζωός ab Arcadio accentus tantum, non scripturae causa adiectum esse. Herodianus, a quo canon in E. M. 413, 27 et 822, 42 profectus est: τὰ διὰ τοῦ ωον οὐδέτερα μονογενῆ θέλει ἔχειν τὸ ι, ζῷον cum ι scripsisse putandus est, sed adiectivo ζωός ι subtraxisse, quare ap. Arcadium huiuscemodi verba excidisse videntur: ὃ τινες διὰ τοῦ ι γράφουσι παραλόγως cf. Hermannum Usenerum in Iahn. Ann. 91 p. 239. In fine adieci καὶ τὸ Τρῳός ex Il. Pr. Ψ 291: Τρῳοὺς ὡς πολλοὺς ἀνεγνώσθη· προείπομεν δὲ περὶ τῆς προσῳδίας coll. Ep. Cr. I 407, 13 τὸ Τρῳός παραλόγως ὠξύνθη· γίνεται οὖν ἐκ τοῦ Τρὼς Τρωὸς Τρώϊος καὶ Τρῳός «ἵππους δὲ Τρῳούς» et p. 407, 30: Τρὼς Τρωὸς Τρωϊκὸς ἀποβολῇ τοῦ κ Τρώϊος τοῦ τόνου ἀναδιδομένου ὡς Ὀλυμπικὸς Ὀλύμπιος, sed cf. Lob. El. II 45. Praetermissus est δμωος nominativus ex genetivo vocis δμώς δμωός fictus ap. Hesiod. Op. 468 δμῷος ἔχων μακέλην, quem Choer. Dict. 92, 9 confert cum Τρώς Τρωός Τρῷος, sed δμῷος caret ι ineffabili neque recte properispomenos proferri, sed potius δμωός scribendum videtur cf. Goettl. de acc. p. 176. l. 6 Arcadius habet: τὰ εἰς υιος σπάνια ὄντα ὀξύνεται, οἷον υἱός; concepi canonem secutus Theogn. 49, 30 cf. Lob. El. II 25. l. 10 ἀλαός explevi ex Ep. Cr. I 77, idem habet Methodius in E. M. 57, 6 auctorum nomina tacens. Patet falli, qui voci ἀλαός ut compositae substituere volunt Ταλαός ut Goettl. de accent. p. 167 aut Μαλαός ut Schmidt. ad h. l. — κεραός ταναός sumpsi ex Ep. Cr. I 236, 30, ubi idem canon. Δαναός explevi ex St. B. 70, 2, Κραναός addidi ex eod. 381, 5 et Μαλαός ex 621, 5 coll. Strab. 582 et 621. τὸ δὲ ἵλαος usque ad μακρὰν ἔχει ipse explevi ἵλαος ex Choer. Orth. 225 et Πίταος ex St. B. 524, 7 petitis. τὸ δὲ — διάστασιν ἔχει propter canonis formam addidi lacuna relicta, quam nisi statim apponenda fuissent, explevissem nominibus ἄρχαος Ἄλκαος. Aeolica vocabula apposui ex E. M. 66, 25 Ἄλκαος: ὃν τρόπον οἱ Ἴωνες ἐκβάλλουσι τὸ ι τῶν κτητικῶν, ἤγουν τῆς ει διφθόγγου (sc. ἀργύρεος, χρύσεος), τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ οἱ Αἰολεῖς τῆς αι διφθόγγου

* Τὰ εἰς αος ὑπερτρισύλλαβα προπαροξύνεται οἷον Ἀμφιάραος, Μενέλαος· ἔστι καὶ πόλις Αἰγύπτου· Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ (p. 803) Οἰνόμαος υἱὸς Ἁρπίνης τῆς Ἀσωποῦ καὶ Ἄρεος.

Τὰ διὰ τοῦ λεος τρισύλλαβα ἁπλᾶ ὀξύνεται, μὴ ὄντα κτητικὰ ἢ διαφόρως τονούμενα πρὸς διάφορον σημασίαν, εἰλεός ἡ κατάδυσις καὶ ἡ νόσος καὶ ἡ μαγειρικὴ τράπεζα, φωλεός, κολεός, Μαλεός, γαλεός ὁ ἀσκαλαβώτης. Φιλύλλιος Αἰγεῖ «ὁ πάππος ἦν μοι γαλεὸς ἀστερίας» καὶ Ἄρχιππος Ἰχθύσιν «τί λέγεις σύ; μάντεις εἰσὶ γὰρ θαλάττιοι· γαλεοί γε πάντων μάντεων σοφώτατοι». ἀλεός καὶ Ἀλεός ὁ πολίτης Ἀλέας ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ, παλεός. Κελεός, Πελεός, Ἐλεός δὲ τὸ κύριον καὶ ἐπίθετον, ἔλεος δὲ τὸ προσηγορικόν. τὸ δὲ μέλεος σύνθετόν ἐστι. τὸ δὲ τέλεος καὶ κήλεος κατὰ πάθος ἀπὸ τέλειος καὶ κήλειος κτητικά.

* Τὰ εἰς νεος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται, ἐνεός, Φενεός ἥρως καὶ πόλις Ἀρκαδίας· «οἳ Φενεόν τ᾽ ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενόν» (Β 605). λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. κενεός, ἀφνεός, Ἐλινεός ὄνομα ἔθνους. Ἐρινεός πόλις Δωριέων ὑπὸ τὸν Παρνασσόν. λέγεται καὶ Ἐρινειός. ἔστι καὶ Θετταλίας ἄλλη καὶ Ἀχαΐας. τὸ δὲ λαΐνεος καὶ ἐλαΐνεος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε ἐκ τοῦ λάϊνος καὶ ἐλάϊνος. τὸ δὲ κυάνεος κτητικὸν ἀποβολὴν ἔπαθε τοῦ ι ἀπὸ τοῦ κυάνειος γεγονός.

* Τὰ εἰς ος λήγοντα ὀνόματα παρὰ ῥῆμα γινόμενα καθαρεύοντα καὶ τῷ ε παραληγόμενα ὀξύνεσθαι θέλει, φωλεύω, φωλεός, ὀχεύω ὀχεός καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ σ ὀσχεός. καὶ παρὰ σωρεύω δὲ ὁ σωρεός. τὸ δὲ σωρός κατὰ συγκοπὴν ἀπετελεῖτο. καὶ παρὰ τὸ λοχεύω

ἐκβάλλουσι τὸ ι οἷον Θηβαῖος Θήβαος, ἀρχαῖος ἄρχαος, Ἀλκαῖος Ἄλκαος, quibus exemplis ex Eustath. 28, 32 (Favorin. 131, 12) accesserunt πάλαος Ἄχαος cf. Ahrens de dial. Aeol. p. 100. De κεραός annotat E. M. 505, 7 κεραός: ἐκ τοῦ κέρας κέρατος γίνεται κέραος, καὶ ὀξύνεται ὀφεῖλον βαρύνεσθαι, ἀλλὰ συνηκολούθησε τῷ Δαναός, ἀλαός. Caeterum nulla est causa, cur cum Schmidtio ad γοδόν Hes. suspicemur Arcadium deceptum fuisse Aeolico genetivo γόαο, quum γόαος scriberet; invenit hanc vocem apud Herodianum. l. 1 canonem ipse addidi nominibus ex Choer. Dict. 259, 26 et St. B. sumptis. l. 5 pro διάφορον τόνῳ σημαίνοντα cum Schmidtio in programm. Sedin. (1864) ex Eustath. 1681 init. scripsi διαφόρως τονούμενα πρὸς διάφορον σημασίαν; καὶ ἡ νόσος adieci ex Theogn. 50, 2; l. 6 καὶ ἡ μαγειρικὴ τράπεζα ex Choer. Orth. 203, 9, γαλεός ex Mon. 4, 19 et St. B. 197, 1 et Theogn., ἀλεός ex Mon. l. c., Ἀλεός St. B. 70, 2, παλεός Mon. et Theogn., Κελεός Πελεός ex Theogn. Pro ἐλεός τὸ κύριον duce Lob. El. I 117 not. scripsi Ἐλεός δὲ τὸ κύριον καὶ ἐπίθετον (cf. Schol. ad Hes. op. v. 100 τὸ ἐλεόν ὀξυτόνως σημαίνει τὸν ἐλεεινόν); ἔλεος appellativo significatur ἔλεος misericordia, nam τὴν μαγειρικὴν τράπεζαν Herodianus per ει protulit, ut docet Choer. l. c. — μέλεος ex Theogn. addidi, ex eod. etiam κήλεος κήλειος, de quo Herod. Il. Pr. Θ 217: τὸ κηλέῳ ὡς μελέῳ· γέγονε δὲ παρὰ τὸ κᾶλον καὶ κῆλον κήλειον ὡς παρὰ τὸ μῆλον μήλειον δέρος καὶ Ἰωνικῶς κήλεον καὶ κηλέῳ· ἐκεῖνο γοῦν ἐντελές ἐστι τὸ «σὺν πυρὶ κηλείῳ χάριν Ἕκτορος» (Il. Ο 744). Caeterum cf. Lob. El. I 117. l. 14 hunc canonem finxi ex Theogn. 50, 11. Pro Φηνεός scripsi Φενεός ex St. B. 586, 4 et 662, 4, unde etiam addidi ἥρως — θηλυκῶς, κενεός pro γενεός ex ipso Theogn. 51, 5. Ἐλινεός idem populus videtur atque Ἔλινος ἔθνος Θεσπρωτικόν. Ῥιανὸς Θεσσαλικῶν. Ἐρινεός ex St B. 277, 6. l. 21 hunc canonem ex Il. Pr. Ψ 160 sumpsi secutus Theogn. 50, 18, pro Μεδεός posui Κελεός ex E. M. 59, 42: Ἀλεός ὁ ἥρως ὁ πατὴρ Αὔγης, παρὰ τὸ ἀλῶ παράγωγον

πίδι τῶν Κυκλάδων, Πέφνος πόλις Λακωνική. Ἀπολλόδωρος δὲ νῆσον αὐτήν φησι· λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. ὕπνος. Cίφνος περὶ τὴν Κρήτην νῆσος ἀπὸ Cίφνου τοῦ Cουνίου, ὡς Νικόλαος πέμπτῳ. Ἴπνος, ἣν Ἰπνέαν τινές, Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. τὸ δὲ προσηγορικὸν ἰπνός ὀξύνεται. Θῶκνος ἥρως. τὸ δὲ καπνός ὀξύνεται ὡς ἔχον τὸ ᾱ.

* Τὰ εἰς ῡνος λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου δισύλλαβα μονογενῆ ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ τὸ ῡ βαρύνεσθαι θέλει, ὕμνος, κύκνος, λύχνος, Κύθνος, Βύσνος βασιλεὺς Βεβρύκων· οὕτως καὶ σκύμνος. τὸ δὲ ἀνδρωνυμικὸν ὀξύνεσθαι ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης. ὁ μέντοι λόγος συναγωνίζεται τῇ βαρείᾳ τάσει.

Τὰ εἰς μνος δισύλλαβα, εἰ παραλήγοι ᾰ μετὰ συμφώνου, βαρύνεται, θάμνος, ῥάμνος. τὸ δὲ ἀμνός ὀξύνεται. ἀπὸ γὰρ τοῦ ᾱ καὶ ἐπιθετικώτερον· ἄμενος γὰρ παρὰ τὸ μὴ ἔχειν μένος.

Τὰ εἰς ῡμνος δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους μὴ φύσει μακράν, μονογενῆ μὲν ὄντα, βαρύνεται, ὕμνος, σκύμνος, Τύμνος πόλις Καρίας. τριγενῆ δὲ ὀξύνεται, γυμνός, σεμνός, στυμνός ὁ σκληρός, πρυμνός.

[* Τὰ εἰς ῡμνος δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους φύσει μακρὰν βαρύνεται, Κρῶμνος ὁ Λυκάονος καὶ πόλις Πελοποννήσου, Λῆμνος νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, Τῆμνος πόλις τῆς Αἰολίδος.]

Τὰ εἰς μνος ὑπερδισύλλαβα κύρια ἢ προσηγορικὰ μὴ ἔχοντα ἴδια θηλυκὰ προπαροξύνεται, Ἄμυμνος ἔθνος Ἠπειρωτικόν, Λύκαμνος, Ἐπίδαμνος πόλις Ἰλλυρίας ἀπὸ Ἐπιδάμνου, Αἴσυμνος. Ἴαμνος, Λεπέτυμνος, τὸ μέντοι ἐρεμνός ἔχει θηλυκὸν τὸ ἐρεμνή, ὥσπερ καὶ τὸ ἐρυμνός ὁ κεκαλυμμένος.

Τὰ εἰς δύο νν βαρύνεται ἀπαρασχημάτιστα ὄντα θηλυκῷ γένει, βλέννος, θύννος, Κύννος ὁ ἀδελφὸς Κοίου, Cάννος ἔθνος. Βοῦννος πόλις Ἰλλυρίας. Γόννοι πόλις Περραιβίας ἀπὸ Γουνέως κληθεῖσα τοῦ ἀπογόνου Κύφου. οὕτως φησὶν Ὅμηρος (Β 748). Αἰολεῖς ὄντες οἱ Περραιβοὶ τὰ σύμφωνα ἐδίπλουν καὶ Περραιβοὺς ἑαυτοὺς καλοῦντες

Πέφνος, Cίφνος. Ex eodem addidi Ἴπνος, et appellativum ἰπνός ex Epim. Cr. I 422, 29 ubi praecipuus canon de nominibus in πνος constituitur: τὰ εἰς πνος λήγοντα ὀνόματα δισύλλαβα [εἴτε] μονογενῆ [εἴτε τριγενῆ] ὀξύνεται, τερπνός, ἰπνός, καπνός. σημειωτέον ἄρα βαρυνόμενον τὸ ὕπνος. — Θῶκνος ex St. B. A canone, quo nomina in νος praecedente consona, cui vocalis α praemissa est, acui iubentur, aberrat Πρᾶκνος πόλις Ἰλλυρίας ap. St. B., quod fortasse ut barbarum exemit Herodianus aut propter ᾱ productum atque fieri potest, ut Θῶκνος Πρᾶκνος vocali longa praefinita singulari canone concluserit. l. 7 canonem recepi ex Il. Pr. C 319 Βύσνος ex St. B. s. Βυσναῖοι addito. l. 16 Τύμνος pro τέμνος scripsi ex St. B., πρυμνός addidi ex Il. Pr. Ε 292 et Μ 149. Canon Arcadio similis exstat in An. Ox. II 344, 8. Futilis est distinctio in E. M. 720, 23: σκύμνος λέγεται ἐπὶ λέοντος, σκυμνός δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων ζῴων. l. 19 hunc canonem finxi ex exemplis Stephani Byzantii. l. 23 Ἄμυμνος ex St. B. exhibui pro librorum scriptura Ἄτυμνος; ex eodem explevi Ἐπίδαμνος et addidi Ἴαμνος et Λεπέτυμνος. l. 28 Κύννος explevi ex St. B., ex eodem adieci Cάννος, Βοῦννος, Γόννοι.

καὶ Γόννοι διὰ δύο νν τὴν πόλιν. γόννα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα. Cίγυννος· πόλις Αἰγύπτου, ὡς Κτησίας ἐν πρώτῳ περίπλων. καὶ ὁ πολίτης ὁμοφώνως. Ἄργυννος υἱὸς Πεισιδίκης τῆς Λεύκωνος τοῦ Ἀθάμαντος τοῦ Cισύφου τοῦ Αἰόλου ἐρώμενος Ἀγαμέμνονος, Βοιωτός, ὃς ἀνιὼν εἰς τὸν Κηφισσὸν τελευτᾷ. ἀφ' οὗ Ἀργυννίδα τὴν Ἀφροδίτην ἐτίμησαν. τύραννος· ἐγένετο δὲ οὕτως. ἔστι Τυρρηνός καὶ Τυρρανός κατὰ Δωρίδα διάλεκτον, ἀφ' οὗ κατὰ ἀφαίρεσιν καὶ γράμματος προσθέσει τύραννος ἐκλήθη. Φάλαννος πόλις Περραιβίας, ὡς Ἔφορος ἐν τῷ θ'. Ἔραννος πόλις ἡ ὕστερον Κυπάρισσος. Βίεννος πόλις Κρήτης. οἱ μὲν ἀπὸ Βιέννου τοῦ τῶν Κουρήτων ἑνός, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ἄρη γενομένης βίας, ὃν ἐνταῦθα δεδέσθαι φασὶν ὑπὸ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου τῶν παίδων Ποσειδῶνος. ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις ἐν Γαλλίᾳ. Πέλιννος ὁ Οἰχαλέως. τὰ μέντοι ἔχοντα θηλυκὰ ὀξύνεται, ἐραννός ὁ ποθεινός, ἀργεννός, κελαδεννός, ἐρεβεννός.

* Τὰ εἰς νος ἔχοντα πρὸ τοῦ νος τὸ ρ̄ βαρύνεται, Κάρνος ὁ Φοίνικος, ἀφ' οὗ Κάρνη πόλις Φοινίκης ἢ καὶ Κάρνος παρ' Ἀρτεμιδώρῳ. ἔστι καὶ νῆσος Ἀκαρνανίας. Ἀρτεμίδωρος β' γεωγραφουμένων, Ἄρνος ὁ καταπολεμήσας Πρωτόγονον, ἀφ' οὗ ἡ Ξάνθος πόλις Λυκίας Ἄρνα ἐκαλεῖτο, Νάρνος ποταμός, Κύρνος ὁ κτιστὴς καὶ ἡ νῆσος πρόσβορρος Ἰαπυγίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Πύρνος πόλις Καρίας. Cάμορνος· ἡ Ἔφεσος οὕτως ἐκαλεῖτο. Ἄορνος πόλις Βακτρίων ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. ὀξύνεται δὲ τὸ Λιβυρνός Ἀττικός τις καὶ ἔθνος προσεχὲς τῷ ἐνδοτέρῳ μέρει τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἀχαρνός ἔθνος πρὸς τῇ Cκυθίᾳ παρὰ Θεοπόμπῳ τὸ καὶ Ἀχανός.

Τὰ εἰς ερνος Ἰταλιωτικὰ παροξύνεται, Φαλέρνος, πατέρνος, Ἰουέρνος ἔθνος ἐν τῷ πόντῳ τῷ Πρετανικῷ, Ἀροέρνος ἔθνος μαχιμώτατον τῶν πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν. Ἀπολλόδωρος τετάρτῃ χρονικῶν «Κελτῶν Ἀροέρνους». Πριουέρνος πόλις Ἰταλίας.

Τὰ εἰς ανος δισύλλαβα κύρια ὄντα ἢ προσηγορικὰ μὴ ἔχοντα διαστολὴν βαρύνεται, Τάνος πόλις Κρήτης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν τετάρτῳ γεωγραφουμένων, Φᾶνος τὸ κύριον, θρᾶνος ὁ δίφρος. τὰ μέντοι

l. 2 pro corrupto δάθυννος substitui Cίγυννος ex St. B., ex quo etiam explevi Ἄργυννος et τύραννος et addidi Φάλαννος usque ad Πέλιννος. κελαδεννός cum Lob. El. I 398 pro κελαινός scripsi. Diversum accentum habent Βασιννοί Ἀραβικὸν ἔθνος. Γλαῦκος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας et Καταννοί ἔθνος πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ fortasse ut gentilia trigenera. l. 15 hunc canonem finxi ex nominibus, quae exstant ap. St. B., potui huc etiam referre πύρνος et τόρνος ex Schol. Od. ο 312: πύρνον: τὸ μὲν γένος ἄδηλον παρὰ τῷ ποιητῇ, ὁ δὲ τόνος ὡς τόρνος. l. 26 nomina inde ab Ἰουέρνος usque ad finem ex St. B. addidi, quamquam apud eum omnia huius generis vocabula pro paroxytonos exhibentur. l. 30 Τάνος, quod Lob. Proll. 184 not. 23 Τᾶνος scribendum iudicat, explevi ex St. B., Φᾶνος pro Φάνος scripsi cum Lehrsio Arist. p. 280 ed. II, pro πάνος ὁ δίφρος cum Lob. l. l. θρᾶνος posui, Lehrsius vult πάνος ὁ λύχνος. In canone multa corrupta et confusa esse (confusa sc. μακροπαράληκτα et βραχυπαράληκτα) animadvertit Lehrsius; neque tamen audeam canonem restituere; fortasse sic processit: τὰ εἰς ανος δισύλλαβα ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλους τὸ α ἐκτεινόμενον, ἐπιθετικὰ μὲν ὄντα, ὀξύνεται δανός, τρανός, μανός